

SEURANÄYTELMIÄ N:o 7

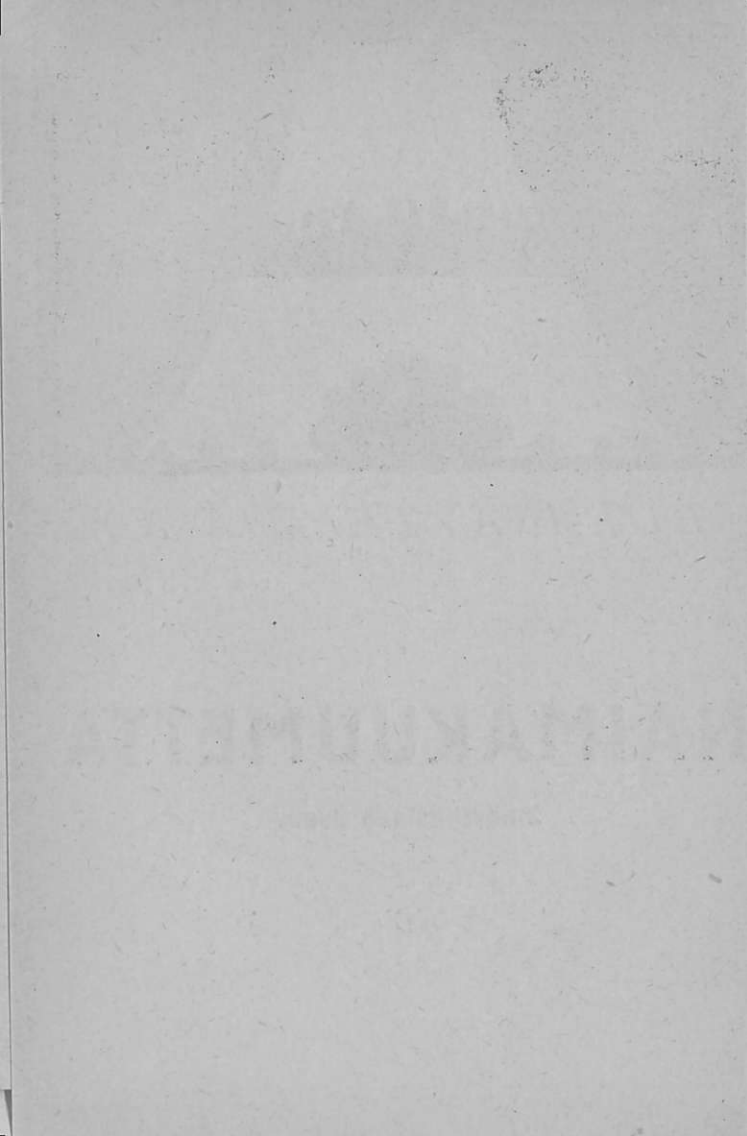
✓

NAIMAKUUMETTA

2-näytöksinen ilveily

KUSTANSI O.Y. HÄMEEN KANSA

NAIMAKUUMETTA

2-NÄYTÖKSINEN ILVEILY

Kirjoittanut
VEIKKO KORHONEN

KUSTANTANUT:
OSAKEYHTIÖ HÄMEEN KANSA

*Esittämisoikeuden saa ostamalla 6 kpl. kirjaa
rooleiksi, paitsi varsinaisten teatterien on pyy-
dettävä esittämislupa tekijältä.*

Hämeenlinna 1926

Osakeyhtiö Hämeen Kansan kirjapaino.

HENKILÖT:

Tedor Viiru, postimestari, noin 60 v. parra-
ton, isonenäinen, hajamieliseltä vaikuttava.

Malakias Mätti, leipuri, lihavahko, noin 55
v. leveänaamainen, leikkisä, aivan kalju.

Kalle, reipas nuori mies.

Katri, Mätin tytär, 20 v. iloinen, sukkela.

Sylvi Autero, 19 v. iloinen, sukkela.

Iines ja *Agnes*, hieman hepsahtavia, noin
40-vuotiaita.

*Tapahtuu vanhanaikuisessa maalais-
kirkonkylässä.*

ENSIMÄINEN NÄYTÖS.

Näyttämö: *Postimestarin puutarhan nurkkaus. Pöytä ja pari tuolia vasemmalla, oikealla aita.*

Tedor (tulee kepin kanssa kumarassa kävellen): Aah, taas on se pirullinen posti selvänä ja kirkonkylän ryökinät ja puotiapulaiset saa... (*aivastalee*) saakeli...! tsh! tsh! saaneet preivinsä. Aah, tämä kirottu yskä se ei ota selvitäkseen, vaikka lehti puhkee puuhun ja kevät alkaa olla parhaillaan. (*Istuu tuu.*) — Ahhah, eipä se hiton leipurimestari taaskaan muista tulla aikanaan. Tsh! tsh!

Kalle (tulee, nähtävästi aikoen kylälle): Vai niin, pappa onkin täällä ja minä etsin pappaa joka nurkasta.

Tedor: Thjaa! Pappa on kyllä täällä, mitä sinulla olisi asiaa?

Kalle: Niin, onhan se sanottava. Aion mennä tänään kihloihin Sylvi Auteron kanssa.

Tedor (nousee kiivaasti): Ki—ki—kihloihin Sy—sylvin kanssa. Nyt sinä poika olet tehnyt aivan omavaltaisia päätöksiä. Ja muka na—naimisiin! Enhän minäkään ole nai-

nut, en ikänäni, ja sinä nulikka... Ei, tämä on jo liikaa... tsh! tsh! tsh! Minä sanon sille poika, tämä kevät vaan on pannut pääsi pyörälle.

Kalle (mennessään): Eipä sille vätykselle maksa vaivaa puhua. (*Menee.*)

Tedor (kävelee): Vai ki—kihloihin ja naimisiin, hm... hm... Eihän sitä saata kieltää, etteikö se olisi mukavata.

Malakias (tulee hieman hutikassa): Mu—mukavata, sanot. Mi—mikä on mukavata, veliseni? (*Laskee pullon ja kaksi lasia pöydälle.*)

Tedor: Sepä naimahomma, naimahomma... heh...

Malakias: Mu—mukava, mukavatahan se! Kaiketi se on mukavata.

Tedor (kuulee väärin): Tupalata? Sanoitko sinä tupalata?

Malakias: Eipä kun mukavata, mukavata! Tedor saa niin... Mutta istuhan veliseni ja ota pieni navaus kevään kunniaksi. (*Istuu tuu.*) Me poloiset vaan olemme jääneet naimattomiksi.

Tedor: Niin, niin, mutta lapsia meillä silti kuitenkin on.

Malakias: Niin, lapsia, lapsia meillä on, ainakin yksi kumpaisellakin kotonamme.

Tedor: Et kai sinä tahdo väittää, että minulla jossakin muualla olisi... Tsh! tsh! tsh!

Malakias: Ee—enhän minä... Ja siinäkin on tarpeeksi. Ty—tyttäreni Katri aikoo mennä naimisiin.

Tedor (kuulee väärin): Tanssiaisiin?

Malakias: Naimisiin, naimisiin!

Tedor: Aaa!

Malakias: Ja sitten minä saan yksin pyörillä pullataikinoita. Yhyy!

Tedor (kaataa lasiin ja tuo lasin Malakiakselle): Älä itke... älä itke... Ot—ota tästä, tämä virvoittaa. Niin, mitä minun pitikän, niin... Kalle, minun poikani aikoo tehdä aivan saman tempun.

Malakias: Ka—kallekin? Mi—mikä nyt ihmiset on oikein riivannut?

Tedor: Mitä sanot, kiivennyt?

Malakias: Eipä kun riivannut, na—naimaanpa riivannut.

Tedor: Aaa! niin, niin, riivannut, riivannut.

Malakias: Juuri niin, riivannut. Se tä—tä—tämä ke—kevätaika, mutta... eiköhän ma—ma—maisteta...? (*Ottaa lasinsa.*)

Tedor (kuulee väärin): Mi—mitä...? hais-
teta...?

Malakias (Tedorin korvaan): Ei kun mais-
teta!

Tedor: Aaa! maistetaan, maistetaan. Tä-
mä onkin ko—kivin hy—hyvää.

Malakias: Makeata se on, makeata, näin
välistä... makeata...

Tedor (kuulee väärin): Sakkeata?

Malakias (korvaan): Makeata, sanoin minä.

Tedor: Aaa! Makeata, makeata. Mutta
kuulehan veli, tuolla on piirijuhlan tanssit,
mitäs jos mentäisi katselemaan vähän tyt-
tyt—töjä, hm...

Malakias: Niin, koreita tyttöjä... men-
nään vaan. Mi—minäkin, vaikka olen tällai-
nen pu—pullamestari, voin katsella koreita
tyttöjä ja rakastua.

Tedor (kuulee väärin): Pahastua, sanot si-
nä...?

Malakias (korvaan): Ei kun rakastua!

Tedor: Aaa! niin, niin, rakastua, rakastua.
Kyllä sitä vielä rakastuu, rakastuu sitä. Kat-
sos kun se nuoruus vielä pu—pulppuaa... ja
sitten kun näkee koreita nilkkoja ja säärilai-
peita ja... ja...

Malakias: Katseletko sinä säärilaipeitakin?

Tedor (kuulee väärin): Kauheetako, sanot sinä?

Malakias: Eipä kun taiteita, taiteita.

Tedor: Aaa! niin... taiteita... heh ja kun saa sitten vielä joskus tanssia koreiden tyttöjen kanssa. (*Ottaa tanssiaskelaita.*) Mutta eiköhän ma—maisteta...

Malakias: Ma—maistetaan vaan...

Tedor: Ja nyt mennään tanssittamaan koreita tyttöjä. Tsh! tsh! tsh! (*Malakias ja Tedor menevät tanssiaskelaita nytkytellen.*) — (*Sylvi ja Katri tulevat nauraen.*)

Katri: Hi, hi, hi, ha, ha, ha! noita ukon pakanoita!

Sylvi (matkien ukkoja): Nyt mennään ta—tanssittamaan koreita ty—tyttöjä, hi, hi, hi!

Katri (samoin matkien): E—eiköhän ma—maisteta!

Sylvi (matkien Tedoria): Ha—haisteta?

Katri (samoin): Eipä kun maisteta!

Sylvi: Aaa!

Kalle (on tullut vasemmalta edellisen repeliikin aikana): Voi teitä vallattomia, kun teette pilkkaa vanhoista. Mutta sanokaahan, mikä keino noille ukon kantturoille keksitään naimaluvan saantiin.

Sylvi: Joko sinulla on niin kiire?

Katri. Minä tiedän. Me Sylvin kanssa pannaan ukkojen päät pyörälle vielä tänä yönä. Muutetaan pukua ja kun äijät ovat humutuu-
lella, eivät meitä tunne ja sinä Kalle esittelet meidät joinakin vieraina neiteinä ja olenpa vissi, että äijän kekkulit hupsaantuvat ja sinä tiukat sitten luvat.

Kalle: Sopsisikohan tuota niin ilveillä?

Sylvi: Mitäs pahaa tuossa olisi.

Katri. Ei pieni leikki pahaa tee, ja kun ajatelen, että sulhasjussini saa odotella lupaa matkustaakseen kultansa luokse eikä saa sitä, niin... (*Puhisee.*) ihan halkeaa harmista.

Kalle: No viitsiikö sinunkin isäsi vastustella?

Katri: No se on selvä, vaikka itse (*matkien*) ku—kuuluu me—menevän ta—tanssittamaan ko—koreita tyttöjä.

Kalle: No koettakaa siis. Parasta toimia heti. Muuttakaa vain vaatteita, minä tulen aivan heti. (*Huomaa pullon ja lasit pöydällä ja samalla äijien tulevan. Tyhjentää sukkelana pullon, poistuen oikealle.*)

Tedor (nytkäytellen tanssiaskelilla): Hm... jaa... hm... jaa... Tii—tii tiilula lii...!

Malakias: Hii—tula hii—tula lii! Ky—ky kyllä oli ko—ko—koreita tyttöjä!

Tedor: Ja miten ke—kevyesti ne li—li—liitelivät la—lattialla.

Malakias: Ja niin koreita säärिताipeita.

Tedor (kuulee väärin): vaikeita?

Malakias: Eipä kuin koreita näitä, näitä...
(*kouraisee kinttujaan*).

Tedor: Aaa! niin... niin... Ja mekin vielä mennään täydestä...

Malakias: No, mehän ollaankin vielä nu—nuoria.

Tedor: Kuoriako?

Malakias: Eipä kun nuoria, nuoria.

Tedor: Aaa! Nuoriapa, nuoria. Aivan poikasia. Mutta eiköhän oteta yksi pieni tuis—kanteri.

Malakias: Nuoruuden ma—malja! (*huomaa lasit tyhjiksi*). Mi—mikä (*pyörittää pulloa*) ty—tyhjä! (*Tedorille*): Mi—minä menen ha—hakemaan to—toista. (*Poistuu tanssiaskelin*).

Katri (tulee kiemaillen Tedorille, joka on istahtanut).

Tedor (huomaa Katrin, maiskauttaa suutaan, nousee ja lähestyy kumartaen): Hm... jaa... niin... hm... Tuliko neiti tanssipai—kalta? Nimeni on Viiru...

Katri: Tulin niinkin, vähän vilvoittelemaan.

Tedor (kuulee väärin): Kilvoittelemaan?

Katri: Viilvoittelemaan! ha, ha, ha!

Tedor: Aaa! niin... niin tanssin lomaan. (Lähentelee makeasti.) Neiti on niin nuori ja soma... heh... mikä teidän nimenne olikaan?

Katri: Liina Huppu.

Tedor: Ruusunnuppu? niinkö te sanoitte?

Katri: Niin juuri, ruusun nuppu! Ha, ha, ha! Mikä hauska herra te olettekin ja mitä varten täällä niin yksin oleksitte?

Tedor: Mi—minä ha—haaveilen.

Katri: Ha, ha, haa! Vai haaveilitte. Hi, hi, hii! No, mitä te nyt sitten haaveilitte, ehkä jostakin pikku armaasta?

Tedor: Pikkuvarpaasta? Niinkö te sanoitte?

Katri (nauraa iloisesti): Pikkuarmaasta, minä sanoin.

Tedor: Aaa! Minä höperö... niin, niin, pikku armaasta, sellaisesta somasta, pienestä tytöstä minä haaveilin.

Katri: Ja missä se sedän pikku kyyhkyläi-

nen nyt on? Ehkä tuolla toisen kanssa tanssimassa.

Tedor: Niin, toisen kanssa...

Katri: Ja pikku kiltti setä saa olla täällä yksinään.

Tedor: Niin, niin... mutta onpa neiti nyt tässä... hm... jaa... (*Mielistelevästi.*) Miten soma pieni kätönen...

Katri (taputtaa Tedoria poskelle): Niin... ja miten soma setä... sellainen pieni kiltti poju.

Tedor: Niin, eikö totta... ja noin soma vyötäinen... (*Sivelee Katrin vyötäisiä.*) Ja noin sirot sääret... (*Taputtaa kintuille.*)

Katri: No, ei setä sieltä saa taputtaa...

Tedor: Niin... hm... jaa... tsh! tsh! tsh!

Malakias (tulee, laskee pullon pöydälle; ei huomaa Katria): No niin, nyt ma—maistetaan. Hittut, tittut! (*Ottaa tanssiaskeleita.*) Hila tuli, hila tuli! (*Huomaa Katrin.*) Hee... onhan täällä heh... heh!

Tedor: Niin, onhan täällä...! Sellainen korea ruusunnappu... jos saan esitellä... hyvä ystäväni, mestari Mätti, pullapaakari, ja neiti Ruusunnappu.

Katri (Malakiakselle): Ei kun Huppu, Liina Huppu. Ystäväanne kuulee huonosti.

Malakias (Tedorille): Hu—huppuhan se on, kuuletko, Huppu!

Tedor: Hupsuko, sanot sinä? Ei se ainakaan näytä hupsulta.

Malakias: Ei kun neidin nimi on Hup—pu.

Tedor: Aaa! No se ei muuta asiaa... sellainen pieni, soma huppu. Mi—minä voisin mennä aivan hu—huppuun... heh...

Malakias (lähentelee makeasti): Kyllä kai neiti ta—tanssii mi—minun kanssani sellaisen tila—tila—tila lila...

Tedor (häätää Malakiasta): Mi—minähän se...

(Sylvi ja Kalle tulevat oikealta.)

Kalle: Täällähän taitaakin olla ystävättärenne.

Sylvi: Niin. Kiitos vain, että saatoitte tänne.

Malakias (Tedorille): Siinäpä on yhtä kookorea nu—nuppu. Esitäppäs mi—minut.

Tedor (ottaa kädestä Malakiasta): Tässä on ystäväni, mestari Mätti... hm... jaaa... neiti on kai juhlimassa niinkuin hänkin. Mi—mikä neidin nimi taas olikaan?

Sylvi (Katrille): Minkä nimen minä nyt sa-noisinkaan?

Katri: Sano vaikka... oleppas nyt... ole vaikka Elsi Jakku.

Sylvi (Tedorille): Elsi Jakku.

Tedor: Mesikakku! (*Malakiakselle*): heh! heh! mikä mehevä mesikakku!

Malakias: Jakkupahan. Neiti on Ja—Ja—Jakku!

Tedor: Kakku...?

Malakias: Ei kun Jak—ku!

Teodor: Aaa! Tämä riivattu nuha tukkeaa korvat, tsh, tsh, tsh! (*Malakiakselle*.) No, nythän meillä on kumpaisellakin heh, heh, he—heila... Ja sellaisia koreita nallikoita.

Malakias: Hm... niin... koreita, koreita nallikoita... hm... taitaapa poikasikin mieli kääntyä tu—tuohon Hu—hupun pu—puoleen...

Tedor: Ka—kallenko? (*Huomaa Kallen Sylvin ja Katrin kanssa naureksivan*.) Po—poika pitää laittaa nu—nukkumaan! (*Menee ja vetää Kallen erilleen*.) Tu—tuota... me—mene sinä jo nukkumaan...!

Kalle: Nukkumaan?! Ha, ha, ha! Että pappa saisi vähän pitää lystiä... ha, ha, ha!

Tedor: Mi—mitä sinä... sinä olet hu—huonosti kasvatettu, tsh, tsh, tsh!

Kalle: Papan syy se on.

Tedor: Vai pa—papan syy, hm... jaa... no, mi—mitä sinä arvelet. Alahan laputella. Me—mene va—vaikka na—nappia pe—pelaamaan!

Kalle (nauraen): Vai nappia...! Pappa ei muista, että minä menen kohta naimisiin, enkä pelaa enää nappia. Ha, ha, haa!

Tedor: No, no, naimisiin...

Kalle (sanoo jotakin Sylville).

Tedor (koettaa häätää Kallea pois.)

Kalle: No niin, minä menen pelaamaan nappia siksi aikaa kuin pappa pitää vähän lystiä. (*Poistuu nauraen.*)

Malakias (vetää Tedorin pöydän luo ja heiluttaa pulloa): Me—meidän olisi kai vähän ma—maistettava.

Tedor: Niin, ma—maistettava ja sitten mennään noiden koreiden tyttöjen kanssa tanssimaan... lalla—laa... lalla—laa!

Malakias: Niin... niin... ta—tanssimaan. Ky—kyllä kai nämä ruusunpuut osaavat sitä—mitä se taas olikaan... ketkutusta...

Tedor: Hetkutusta?

Malakias: Eipä kun ketkutusta, ketkutusta.

Tedor: Aaa!... niin... no, mennäänpäs

sitten. Muuten saattavat nämä koreat tyttäre^t pitkästyä.

Malakias: Niin... hm... minähän en olekaan tehnyt lähempää tuttavuutta (*menee Sylvin luokse*). Hm... mitä Ja—ja—jalku on hy—hyvin mu—mukaansa tempaava... Aivan niinkuin pieni makea pi—piparikakku...
ku...

Sylvi: Hi, hi, hi, vai piparikakku... Ja setä on aivan kuin vehnäpulla.

Malakias: Mi—minä olenkin pu—pullames^tari ja leivon huomenna ne—neidille niin suuren kakun. että... hm... miten korea suu... ja silmät... niin, niin... kylläpä ne saavat tämän sy—sydämen le—leipomaan. Tuollainen pieni kätönen...

Sylvi: Ja sedällä tuollainen hauska nenänⁿypykkä... (*Nykäisee Malakiaksen lasit nenän päähän.*)

Malakias: Niin, eikö totta... sellainen herttainen nykerö. Mutta eikö neitiä saisi pyytää ta—tanssimaan... he... he...

Tedor (Katrille): Niin... vähän notkutte^tlemaan...

Malakias. Eipä kun ketkutte^tlemaan. (*Pois^tuvat.*)

Kalle (tulee hetken kuluttua): Ha, ha, ha! Olipa se hauska kepponen miekkosille, mutta saapa nähdä, mitä siitä seuraa. Mutta eihän

ukkelien tarvitse tietää, että Sylvi ja Katri ovat olleet heillä daameina. Pitää narrata vanha kellosepän neiti ja Röökin mamselli Katrin ja Sylvin sijaiseksi loppukamppailuun, hih! Siitä tulee lystiä!

(Sylvi ja Katri tulevat nauraen.)

Sylvi: Voi meitä pahoja kakaroita, kun suostuimme tuumaasi, Kalle. Nyt ovat äijät jo kovassa kihloihinmenotouhussa.

Katri: Olivatpa äijät humutuulella ja mitäs kehtaavat kieltää meiltä kihloihin menon. Hi, hi, hi! pappi lupasi leipoa Sylville kokoisensa piparikaakun.

Sylvi: Kelpo piparikakku tästä tuleekin... Sst... nyt ukkelit tulevat. *(Kaikki kolme poistuvat.)*

Tedor (tulee yksin vakavana, suuri kukkavihko kädessä): Hm... jaa... hm... Kukukako voisi vielä kieltää, että minä en olisi nuori... hm... lallal—lallal... Semmoinen pieni huppu ja nyt mennään kohta aivan huppuun... toisin sanoen... ki—ki—kihloihin... hih, hih! hm... jaa... *(Istuu ja laittaa kukkavihkon polviensa väliin.)* Mi—minä olen si—siis ki—kihloissa... So—sormus on vain ostettava. Sellaiset so—somat sääritaipeet ja... missähän huppuseni nyt vii—pyykään.

Malakias (tulee samanlainen kukkavihko kädessä, hyvin juhlallisena): Mi—minäpä

o—olen ki—kihloissa... jaa... hm... Nyt me—mestari Mätti le—leipoi sellaisen pu—pullan, että... kas, veli Tedorikin on täällä. (Tedorille.) Ve—veli on taitanut mennä ki—kihloihin? (Istuu ja laittaa kukkavihkon samoin kuin Tedorikin.)

Teodor: Ihan me—menemässä, ihan menemässä.

Malakias: Niin menemässä, menemässä, ihan rikeneellä.

Tedor: Itkeneeltä? Näytänkö minä itkeneeltä?

Malakias: Rikeneellä, rikeneellä minä saanoin, ihan kihloihin menon ri—rikeneellä.

Tedor: Aaa! niin... rikeneellä, rikeneellä. Ja niinpä se taitaa velikin olla?

Malakias: E—eipä saata ki—kieltää.. Mi—minä maistoin semmoista me—mesikakkua, että... (Osoittaa päätään.) Täällä on kaikki yhtenä pullataikinana. Voi ta—taivahan talivasara... minkälaisen pu—pullan mestari Mätti nyt le—leipoikaan...

Tedor: Kullan... hm... niin...

Malakias: Eipä kun pullan... semmoisen pyöreän ja...

Tedor: Aaa! Pullan, niin. Tu—tuota... luuletkohan, että ne pu—pullat me—meistä nyt vain hu—huolivat? (Laittelee itseään.)

Malakias (nousee): Me—meistäkö... heh! Tällaisista po—poikasista... (*Ottaa tanssi- askeleita.*) Ei tässä vielä ole ve—vesi nivelessä. Mutta meidän olisi kai vähän ma—maistettava.

Tedor: Haistettava? (*Haistaa kukkavihkoaan.*) Eipä tämä ha—haise juuri millekään, tsh, tsh, tsh!

Malakias: Ei kun maistettava!

Tedor: Soo... maistettava, maistettava. (*Ottaa pullon ja heiluttaa.*) Ty—tyhjä.

Malakias (heiluttaa samaa pulloa): Ty—tyhjä... hm... tyhjä se on...

Tedor: Tyhmä? Minäkö tyhmä?

Malakias: Eipä kun tämä pullo on tyhjä.

Tedor: Aaa! tyhjä... tyhjä se on, tyhjä!

Malakias: Mutta sy—sydän on tä—täysi!

Tedor: Se on aivan ha—halkeamassa.

Malakias: Kun vaan tulisi nyt ne a—a—armaat...

Tedor: Varmako? Kyllä mi—minä olen itsestäni va—varma.

Malakias: Ei kun armaat tulisivat.

Tedor: Aaa! A—armaat, armaat.

Katri (tulee tavalliseksi pukeutuneena): Kas... papalla on kukkavihko. Ehkä minä saan pappaa onnitella. Tiedän jo kaikki.

Malakias: Ky—kyllä sinä rakas lapsi saat pa—pappaa onnitella (*nyyhkyttää*) ... ihan odottamatta minä leivon sinulle huomenna suuren pullan...

Katri (istuu Malakiaksen polvella): Oivoi, pientä papparessua. Älä nyt suotta vetistele, ky—kyllähän minä sen ymmärrän.

Malakias: Niin, kyllähän sinä ymmärrät.

Katri: Kaiketi isä suostuu nyt minunkin kihlaukseeni ja kutsuu sulhaseni tulemaan.

Malakias: Ky—yllä pa—pappa suostuu, suostuuhan pappa. Enhän sitä voi toiselta kieltää, kun on itsekin saanut.

Katri: Kiitos, pappa. Äläkä nyt enää vetistele, vaan ole urhea...

Malakias: U—rheapa ti—tietysti. Ky—kyllä kai sitä pitää olla urhea, kun saa sellaisenkin pu—pullan syntymään.

Katri: Nyt minä menen. Hyvää yötä, pappa ja ole nyt oikein kiltisti.

Malakias: Ki—kiltisti, kiltisti toki... hm, kiltisti. (*Katri menee, Kalle tulee hetken perästä.*) Hyvää iltaa, papat. Onpa taitanut ruveta vähän kuulumaankin.

Tedor: E—etkö si—sinä olekaan vielä nu—nukkumassa?

Kalle: Enhän minä, kun kuulin, että pappa aikoo mennä kihloihin. Saan kai onnitella.

Tedor (vääntää itkua): Tule tänne poika... yhy... se tuli aivan kuin salamana ki—kirkaalta taivaalta. Kyllähän sinä y—ymmärrät, kun minä olen vielä niin nu—nuorekas...

Kalle: Ymmärrän toki.

Tedor: Ja kun se on niin he—herttainen, sellainen ku—kullannuppu... yhy...

Kalle: Niin ja pappakin on sellainen pieni kullannuppu ja suostuu minun ja Sylvin kihlakukseen.

Teodor (vakavana): Ki—kihlakukseen... hm... no... ky—kyllähän minä ymmärrän, kun olen niin nu—nuorekas.

Sylvi (on tullut oikealta.)

Tedor (nousee): Tu—tule tänne ty—tyttö. (*Vie Sylvin käden Kallen käteen.*) Yhy... ottakaa vaan toisenne...

Malakias: Tästä tulikin nyt oikein ki—kihlaköpelöt.

Tedor: Höperö? Minäkö höperö?

Malakias: Ei kun sellaiset kihlaköpelöt, markkinat.

Tedor: Aaa! Markkinat... markkinat.
(*Kallelle ja Sylville.*) No, menkää nyt kiltisti nukkumaan... me—meidän pitää tässä odottaa...

Kalle: Voi papparessua, kun pitää odottaa.
(*Menevät.*)

Malakias: Mi—mikähän siinä on, kun mo—morsiamia ei ala kuulua.

Tedor: Hm... niin... olisi ollut mukavampi odottaa, kun olisi vähän ollut tuossa pu—pulloissa...

Malakias: Mukavampi, mukavampi, mutta meidän pitää koettaa nyt olla normaalina.
(*Näyttää päätään.*)

Tedor: Niin, normaalina, normaalina, ja lähteä etsimään morsiamiamme.

Malakias: Hm... mitäs jos ne olisivatkin haihtuneet?

Tedor: Vaihtuneet?

Malakias: Ei kun haihtuneet, vaikka toisten kanssa...

Tedor: Aaa! Niin... Meidän pitää mennä pian etsimään. (*Ottaa vihkonsa, molemmat menevät.*)

Esirippu.

TOINEN NÄYTÖS.

Sama näyttämö. Aamu. Aurinko paistaa mestarien naamoille, jotka ovat nukahtaneet pullo ja kukkavihko kainalossa.

Katri (tulee): Voi taivas näitä sulhasia! Ihan käy jo tämä sääliksi! Mutta näkyypä heillä olleen omat morsiamensa mukana. (Nostaa tyhjät pullot ukkojen kainalosta ja asettaa kummankin viereen pystyyn.) Mitenkäs minä heidät herättäisin. Ukkelit! Puskat! Hei! Nouskaahan jo pois, kun pian saattavat olla morsiamet täällä. (Huutaa Tedorin korvaan.) Hei, papat!

Tedor (vääntäytyy halailemaan Malakias-ta, joka haroo pullon kouraansa ja kääntää selkensä Tedorille.)

Katri: Postimestari!

Tedor (nousee): Häh? Kuka se siellä...? Ei nyt ole postiaika. (Laskeutuu jälleen kyljelleen.)

Katri: Voi noita kehveliä. Mitä minä nyt teen. Tulkaa Kalle herättelemään. (Menee.)

Kalle (tulee): Hm... ovatpa ukkelit juhlineet kelpo tavalla. (Huutaa Malakiaksen korvaan.) Rinkilät palavat karrelle! Hei!

Malakias (nousee): Ota hiidessä pois uudesta. (*Haroo päättään ja kallistuu uudelleen kyljelleen.*)

Kalle: Nyt on ihme! (*Huutaa Malakiaksen korvaan.*) Morsiamet tulevat!

Malakias (nousee istumaan, silmäilee ympärilleen): Niin... mo—morsiamet... eivätkö ne ole vielä tulleetkaan. (*Nykii Tedoria kylkeen.*) Morsiamet kuuluu tulevan... heh! veli!

Tedor (nousee istumaan, maiskuttaa suutaan): Aaa! Morsiamet, morsiamet... Rupsi vähän raukaisemaan. (*Ottaa pullon ja katselee.*) Tyhjä...! Aivan ty—tyhjä.

Malakias (puistelee samoin pulloaan): Tyhjä...!

Tedor: Tyhmäkö?

Malakias: Eipä kun tyhjä, tämä puteli on tyhjä.

Tedor: Aaa! niin... tyhjä... tyhjä se on. (*Istuvat hetken vaieten ja haistelevat pullojen suita.*)

Malakias: Haju on kaikesta jälellä...

Tedor: Niin... haju on jä—jälellä... hm! oletko sinä ki—kihloissa?

Malakias: E—en minä luule olevani.

Tedor: Mitenkähän lienee minun kanssani. En kai minä liene ki—kihloissa.

Malakias: En minäkään luule... (*Hetken kuluttua katselee vielä pulloaan.*) Me ollaan nyt kuin tyhmät neitset, joilta loppui lampuista öljy.

Tedor: Niin... hm... lampuista loppui... ihan ka—kaikki... mutta lienevätköhän ne morsiamet käyneet täällä?

Malakias: En osaa sanoa... Meille kävi kuin niille tyhmillekin neitseille, että ylkää odotellessa nukahtivat.

Tedor: Mitä ve—veli sanoo... eikö se olisi hy—hyvä asia, jos ei oltaisikaan ki—kihloissa?

Malakias: Ky—kyllä se olisi...

Kalle (tulee): Hyvää huomenta, papat! Uni on ollut varmaankin hyvin makeata.

Malakias: Makkeeta se oli, makkeeta.

Kalle: Mutta siistikähän nyt itseänne joustuun. Morsiamenne ovat tuossa paikassa täällä. (*Ukot nousevat pelästyneinä.*)

Malakias: Ve—veli on siis ki—kihloissa?

Tedor: Ve—veli taitaa olla myöskin.

Malakias (itku kurkussa): Voi hyvänen aika! (*Painaa kädellä rintaansa.*) Täällä ei ole yhtään rakkautta.

Tedor (samoin): Ei täälläkään tunnu olevan. Se ei yhtään ri—riksuta niinkuin i—il—lalla.

Malakias: Mutta eihän siinä mikään auta, jos kerran on menty kihloihin...

Tedor: E—eihän siinä auta... (*Siistivät itseään, pistävät pullo takataskuihinsa, niin että kaulat jää näkymään. Ottavat kukkavihkonsa.*)

Malakias: Nyt sitä kai ollaan valmiita.

Tedor: Ky—kyllä kai sitä nyt ollaan. (*Haistaa kukkavihkooaan.*) Luuletko sinä, että tämä vielä yhtään hajuaa?

Malakias (haistaa vihkoa): Ky—kyllä se, mutta siinä on taitanut käydä kissa yöllä...

Tedor: Ki—kissa... tuntuuko se semmoiselle... minun nenäni ei oikein tunne, tsh, tsh!

(*Agnes ja Iines tulevat mustiin puettuina, vanhanaikaiset hatturäysät päässä.*)

Agnes: Hyvää huomenta! Täälläkö sitä nyt ollaan. (*Tervehtivät, jonka jälkeen Malakias kääntyy selin.*)

Tedor: Tä—täällähän sitä... on satuttu olemaan.

Malakias: Niin... hm... sattumalta jouduttiin olemaan.

Agnes: Ja olette varmaankin kovin odottaneet, mutta me emme joutuneet ennemmin, kun ne kirjeet tulivat niin myöhään.

Tedor: Ki—kirjeet?

Agnes: Niin, sellaiset kauniit rakkauskirjeet.

Malakias (Tedorille): Mi—milloinkahan me ne olemme kirjoittaneet?

Tedor: Olisinkohan minäkin kirjoittanut. Mitä ve—veli luulee, ei kai nämä ole niitä illallisia hu—huppuja ja me—mesikakkuja?

Malakias: Eei... variksenpelättimiä nämä ovat...

Tedor: Elättiä? Pitääkö meidän näitä ruveta elättämään?

Malakias: Pelättiä, pelättiä.

Tedor: Aaa! niin... pelättiä... pelättiä... nämä ovat.

Malakias: Mutta jos kysyisimme näiltä, että ollaanko me ki—kihloissa.

Tedor: Niin... ja mitenkä olemme sellaiseen joutuneet.

Malakias: Ky—kysy ve—veliseni. Saat suuren rinkelän palkaksesi.

Tedor. Pa—passaa kai sinunkin kysyä.

Malakias (rohkaisten): Kysytään yhdessä.

Tedor: Niin... yhdessä yhdessä...

(Menevät Agneksen ja Iineksen eteen.)

Malakias ja Tedor: O—ollaanko me kihloissa te—teidän kanssanne?

Agnes: Niin, kyllä postimestari kirjoitti ja sanoi rakastavansa ja haluavansa kihlata.

Iines: Niin kyllä paakari Mättikin vakuutti rakastavansa.

Malakias: Siinä on tu—tullut varmaankin ehdys.

Tedor: Niin, ehdys siinä on tullut. (*Malaksiakselle.*) Eipä me vielä ollakkaan kihloissa.

Malakias: Niin... minusta tuntuu, että me ei olla, ei ainakaan näiden mamsellien kanssa. Täällä (*osoittaen päätänsä*) on tosin kaikki vielä kuin taikinaa, mutta ei nämä ole niitä oikeita.

Tedor: Soikeita... soikeita nämä ovat ja ne illalliset olivat niin pyöreitä.

Malakias: Oikeita, minä sanoin.

Tedor: Aaa... niin... oikeita... en minä luule...

Agnes: No, mitä ne herrat tyhjä kainostelevat. Kyllä tässä ollaan valmiita...

Tedor: Mi—mitä niille nyt sanotaan?

Malakias: Sanotaan... että... tuota... erehdys on tullut.

Tedor: Niin... hm... sanotaan yht'aikaa. (*Menevät lineksen ja Agneksen eteen.*) Tässä on tullut erehdys!

Agnes: Mitä? Erehdys?

Tedor: Niin, niin... se on... tsh, tsh, suuri erehdys. Emme me ole kihloissa.

Malakias: Emmekä halua mennä kihloihin.

Tedor: Eikä naimisiin...

Malakias: Emme milloinkaan.

Agnes: Mutta mestarithan kirjoittivat ja kyllä me kirjeistä kiinni pidetään.

Tedor (Malakiakselle): Ki—kiinni... joudumme me kiinni...?

Malakias: Kirjeistä nämä vain sanovat pitelevänsä kiinni.

Tedor: Aaa... niin... kirjeistä... antaa niiden pitää, kun eivät vaan pitele meistä...

Malakias (Agnekselle): Ei me ole ky—kyety ki—kirjoittamaan. (*Kääntyvät perin, jolloin lines ja Agnes huomaavat pullot.*)

Agnes (linekselle): Katso! Siinä on sulhasmiehet. Kysytäänpä heiltä, mitä nuo ovat.

lines (Tedorille ja Malakiakselle): Mitäs ne nämä ovat?

Malakias ja Tedor (ottavat pullot käteensä): Tyhjiä...

Malakias: Ei näistä heru tippaakaan...

Tedor: E—ei vaikka pusertaisi... mielel- lämme olisimme tarjonneet pi—pikku ry- ryypyt...

Agnes: Hävetkää! Phyi! Narrataan ihmisiä ja kirjoitellaan ja ollaan tuollaisia! — Mennään, lines!

lines (Tedorille ja Malakiakselle): Phyi, senkin sulhaset! Narrataan tässä arvon ihmisiä.

Tedor: Mi—minä luulen, että ne menivät

Malakias: Niin mi—minäkin. Kun olisi nyt ollut tässä (*pyöräyttää pulloa*) niin olisi vähän...

Tedor: Niin, pikkusen vain... tämän seikkailun päälle.

(*Katri ja Sylvi tulevat.*)

Katri: No, papuskat, miltäs ne morsiamet näyttävät? Ei kai pappa välitä sellaisista?

Malakias: Ei pappa välitä sellaisista!

Tedor: Ei papat välitä muista kuin nuorista.

Malakias: Niin, sellaisista pienistä, pyöreistä...

Tedor: Niin ja pehmoisista, jotka ovat kuin u—untuva!

Sylvi: Juuri sellaisista. Ja ellemme väärin muista, papoilla taisi illalla ollakin sellaisia...

Tedor (itkeskellen): O—oli, mutta... ne untuvat haihtuvat... sellaisia perhosia.

Katri: Niin, pappakullat, sellaisia perhosia ne ovat.

Sylvi: Mutta saahan papat aina uusia.

Malakias: Ky—kyllä papat saa aina uusia.

Kalle (tulee): No, ei niistä kaupoista tai tanut mitään tulla.

Malakias: Hee... papat odottavat uusia.

Tedor: Niin... uusia, uusia... semmoisia... tällaisia (*taputtaa Sylviä*).

Kalle: No, no, ei pappaa saa minun morsiantani...

Tedor: Onko tä—tämä sinun mo—morsiamesi?

Kalle: On niinkin, eikös pappaa muista, kun antoi siunauksensakin illalla.

Tedor (nyyhkien): Niin... kyllähän minä taisin si—siunata... (*Yrittää halaila Sylviä*).

Kalle: No, pappaa! Pappaa ottaa itselleen...

Katri (Malakiakselle): Niin, ja pappaa lupasi minut Yrjölle.

Malakias (nyyhkien): Niin... kyllähän minä... mutta kukas nyt minun kanssani pullia pyörittää... Yhyy!

Katri: Papan pitää ottaa sellainen pieni, pyöreä, suloinen pullanpyörittäjä...

Malakias (ilosta): Niin, sellainen kun ki—kissanpoika.

(Näyttämön takaa kuuluu huuto):

Missä se hiton postimestari ja pullapaakari viipyy? Ei saa postia eikä pullia!

Tedor: Mi—mitä kello on? Hy—hyvänen a—aika, tsh, tsh, tsh!

Malakias: Minun pitää mennä antamaan pullia!

Tedor: Ja ~~postia~~ postia!

Tedor (ottaa pullon): Mitäs me tällä...

Malakias: Pa—pannaan talteen.

Tedor: E—ehkä nämäkin ku—kukkavihkot säästetään vastaisen varalle.

Malakias: E—eihän me kuitenkaan mennä ki—kihloihin.

Tedor: Eikä naimisiin...

Malakias: Eikä naimisiin!

Tedor: Kun on kerran sellaisia hu—huppuja ja untuvia...

Malakias (Tedorin käsikynkässä poistuesaan): Niin, sellaisia somia, mukavia. (*Menevät.*)

Katri: Mutta selvisipäs ukkelit naimakuumeestaan.

Sylvi: Selvisivätpä toki ja lystiä kai heiläkin oli.

**Oy. Hämeen Kansan kustannuksella
ovat ilmestyneet seuraavat
näytelmäkappalet:**

Onnen päivä, erittäin jännittävä luettavaksi, käsitlee työväen taisteluja sortovallan aikana, kirj. *Konrad Lehtimäki*. Hinta 10 mk.

Kun pussinpohjalla käytiin oikeutta, 1-näytöksinen ilveily, kirj. *Amalia Lehtonen*. Hinta 5 mk. (Näyttelemisoikeuden saa ostamalla kirjaa 7 kappaletta). 5 m., 2 n.

Kun vaaliliitosta tuli naimaliito, 1 näyt., kirj. *Amalia Lehtonen*, hullunkurinen pila. Hinta 5 mk. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 4 kpl.) 7 m., 6 n.

Raippalan herra ja hänen torpparinsa, 1-näyt., kirj. *Amalia Lehtonen*. Hinta 5 m. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 4 kpl.) 5. m., 1 n.

Vuosisadan taitteessa, 1-näyt. kirj. *Amalia Lehtonen*. Hinta 5 mk. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 4 kpl.) 7 m., 3 n.

Rehelliset, 1-näyt. (Suom. Työväen näyttämöjen liiton sihteeri *J. Suvanto*). Hinta 5 mk. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 4 kpl.) 2 m., 2 n.

Poutapilviä, 1-näyt. aviollinen huvinäytelmä, suom. *Kim*. Hinta 5 mk. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 4 kpl.) 1 n., 3 m.

Työväestö keinottelun uhrina eli myöhäinen laukaus, 2-näyt. murhenäytelmä, kirj. *Emil Muuratsalo*. Hinta 7 mk. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 6 kpl.) 8 m., 3 n.

Naimakuumetta, 2-näyt. huvinäytelmä, kirj. *Veikko Korhonen*. Hinta 6 mk. (Esittämisoikeuden saa ostamalla kirjaa 6 kpl.) Varsinaisten teatterien on kuitenkin pyydettyävä esittämislupa tekijältä. 3 m., 4 n.

Tilaukset osoitettava

OSAKEYHTIÖ HÄMEEN KANSA,

Hämeenlinna.

(Sarjaa jatk.)

Hinta 5 mk.